

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

פסחים-אלו דברים	מאן דאמר	כ	ט	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ		
שלמים ששחטן מערב יום טוב אינו יוצא בהן לא משום שמחה ולא משום חגיגה. משום שמחה דכתיב (דברים כז) וזבחתי ושמחת - בעינין זביחה בשעת שמחה - וליכא. משום חגיגה - הוי דבר שבחובה, וכל דבר שבחובה אינו בא אלא מן החולין.	עולא אמר רבי אלעזר:																			עא:
(דברים טז) והיית אך שמח - לרבות לילי יום טוב האחרון לשמחה. אתה אומר לילי יום טוב האחרון, או אינו אלא לילי יום טוב הראשון? תלמוד לומר: אך - חלק.	לימא מסייע ליה:																			עא:
מאי טעמא - לאו משום דאין לו במה ישמח?																				עא:
לא, כדחני טעמא: מה ראית לרבות לילי יום טוב האחרון ולהוציא לילי יום טוב ראשון? - מרבה אני לילי יום טוב האחרון - שיש שמחה לפניו, ומוציא אני לילי יום טוב ראשון שאין שמחה לפניו.																				עא:
חגיגת ארבעה עשר יוצא בה משום שמחה, ואין יוצא בה משום חגיגה.	מתיב רב יוסף:																			עא:
אמאי? הא בעינן זביחה בשעת שמחה, וליכא																				עא:
שעיכב ושחטה.	רב אידי בר אבין:																			עא:
הכי נמי מסתברא, דאי לא תימא הכי - הא מתניתא מאן קתני לה - בן תימא, בן תימא - הא פסלה לה בלינה שמע מינה.	רב אשי:																			עא:
ההלל והשמחה שמונה.	מתיב רבא:																			עא:
ואי אמרת בעינן זביחה בשעת שמחה - הא זמנין סגיאין דלא משכחת לה אלא שבעה, כגון שחל יום טוב הראשון להיות בשבת.																				עא:
משמחו בשעירי הרגלים.	רב הונא בריה דרב יהודה:																			עא:
שתי תשובות בדבר. חדא: דשעירי הרגלים חי נאכלין, צלי אין נאכלין, ושמחה בחי ליכא. ועוד: כהנים אוכלין, וישראל במה שמחים?	רבא:																			עא:
משמחו בכסות נקיה ויין ישן.	אלא אמר רב פפא:																			עא:
שלמים ששחטן מערב יום טוב יוצא בהן משום שמחה, ואין יוצא בהן משום חגיגה. יוצא משום שמחה - לא בעינן זביחה בשעת שמחה. ולא משום חגיגה - הוי דבר שבחובה, וכל דבר שבחובה אינו בא אלא מן החולין.	כי אתא רבין אמר רבי אלעזר:																			עא:
והיית אך שמח - לרבות לילי יום טוב האחרון לשמחה. אתה אומר לרבות לילי יום טוב האחרון, או אינו אלא לרבות לילי יום טוב הראשון - תלמוד לומר: אך - חלק.	מיתיבי:																			עא:
מאי טעמא - לאו משום דאין לו במה ישמח?																				עא:
לא																				עא:
מה ראית לרבות לילי יום טוב האחרון ולהוציא לילי יום טוב ראשון? - מרבה אני לילי יום טוב האחרון שיש שמחה לפניו, ומוציא אני לילי יום טוב הראשון שאין שמחה לפניו.	כדתניא:																			עא:
מניין לאימורי חגיגת חמשה עשר שנפסלין בלינה - שנאמר (שמות כג) ולא ילין חלב חגי עד בקר וסמך ליה ראשית.	רב כהנא:																			עא:
למימרא דהאי בקר - בקר ראשון																				עא:
טעמא דכתב ראשית הא לא כתב ראשית - הוה אמינא: מאי בקר - בקר שני. מי איכא מידי דבשר איפסיל ליה מאורתא, ואימורין עד צפרא?	מתקף לה רב יוסף:																			עא:
אלמה לא? והרי פסח לרבי אלעזר בן עזריה, דבשר איפסיל ליה מחצות ואמורין עד צפרא	אמר ליה אבוי:																			עא:
רב יוסף הכי קא קשיא ליה: מי איכא מידי, דאלו תנא לבשר לא בעי ראשית, ורב כהנא לאימורין בעי ראשית.	רבא:																			עא:
מאי היא																				עא:
(דברים טז) לא ילין מן הבשר אשר תזכה בערב ביום הראשון לבקר - לימד על חגיגת ארבעה עשר שנאכלת לשני ימים ולילה אחד. או אינו אלא ליום ולילה? כשהוא אומר (דברים טז) ביום הראשון (לבקר) - הרי בקר שני אמור. או אינו אלא בקר ראשון, ומה אני מקיים חגיגה הנאכלת לשני ימים ולילה אחד - חוץ מזה. כשהוא אומר בו (ויקרא ז) אם נדר או נדבה - לימד על חגיגת ארבעה עשר שנאכלת לשני ימים	דתניא:																			עא:
או אינו אלא בקר ראשון	אמר מר:																			עא:
הא אמרת כשהוא אומר ביום הראשון (לבקר) הרי בקר שני אמור																				עא:
או אינו אלא בשתי חגיגות הכתוב מדבר, אחת חגיגת ארבעה עשר ואחת חגיגת חמשה עשר, וזו לבוקרה וזו לבוקרה.	הכי קאמר:																			עא:

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment** ^ **קושיא-challenge**
story-מעשה O **תירוץ-answer** !
 ■ **ראיה-proof** ■

מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים-אלו דברים	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
מימרא														
אלא דקימא לן חגיגה הנאכלת לשני ימים ולילה אחד, אם כן אמ נדר או נדבה במאי? אי חגיגת ארבעה עשר - הא כתיב בה יום ולילה, אי חגיגת חמשה עשר - הא כתיב בה יום ולילה. אלא האי לחגיגת חמשה עשר, והאיך כוליה קרא לחגיגת ארבעה עשר. לימד על חגיגת ארבעה עשר שנאכלת לשני ימים ולילה טעמא דכתיב ביום הראשון לבקר, דמאי בקר - בקר שני. הא כל היכא דכתיב בקר סתמא - בקר ראשון, ואף על גב דלא כתב ביה, ראשית.	הדר אמר:											◊		עא:
הפסח ששחטו שלא לשמו בשבת - חייב עליו חטאת. ושאר כל הזבחים ששחטן לשם פסח, אם אינן ראויין - חייב														עא:
ואם ראויין הן - רבי אליעזר מחייב חטאת	[רבי אליעזר]											♦	■	עא:
פטר.	רבי יהושע:											♦	■	עא:
מה אם הפסח שהוא מותר לשמו, כששינה את שמו - חייב. זבחים שהן אסורין לשמן, כששינה את שמן - אינו דין שיהא חייב?	אמר ליה רבי אליעזר:											⋈	■	עא:
לא, אם אמרת בפסח ששינהו בדבר אסור - תאמר בזבחים ששינן בדבר המותר.	אמר ליה רבי יהושע:											!	■	עא:
אימורי ציבור יוכיחו, שהן מותרין לשמן והשוחט לשמן חייב	אמר ליה רבי אליעזר:											⋈	⋈	עא:
לא, אם אמרת באימורי ציבור - שיש להן קצבה, תאמר בפסח - שאין לו קצבה.	אמר ליה רבי יהושע:											!	■	עא:
אף השוחט לשם אימורי ציבור פטור.	רבי מאיר:											♦	■	עא:
שחטו שלא לאוכליו ושלא למנויו, לערלין ולטמאין - חייב. לאוכליו ושלא לאוכליו, למנויו ושלא למנויו, למולין ולערלים, לטמאין ולטהורין - פטור.														עא:
שחטו ונמצא בעל מום - חייב.														עא:
שחטו ונמצא טריפה בסתר - פטור.														עא:
שחטו ונודע שמשכו הבעלים את ידם, או שמתו, או שנטמאו - פטור, מפני ששחט ברשות.														עא:
במאי עסקינן?													^	עב.
אילימא בטועה													!	עב.
שמעת מינה: עקירה בטעות היא עקירה.													⋈	עב.
אלא בעוקר													!	עב.
ושאר כל הזבחים ששחטן לשום הפסח, אם אינן ראויין - חייב. אם ראויין הן, רבי אליעזר מחייב חטאת ורבי יהושע פטר.	אימא סיפא:											■	⋈	עב.
ואי בעוקר - מה לי ראויין מה לי שאינן ראויין?													⋈	עב.
אלא פשיטא בטועה.													!	עב.
רישא בעוקר וסיפא בטועה?													⋈	עב.
אין, רישא בעוקר וסיפא בטועה.	רבי אבין:												!	עב.
אשכחיה רב יצחק בר יוסף לרבי אבהו דהוה קאי באוכלוסא דאינשי													⊙	עב.
מתניתין מאי?	אמר ליה: [רב יצחק בר יוסף]												^	עב.
רישא בעוקר וסיפא בטועה.	אמר ליה: [רבי אבהו]												!	עב.
תנא מיניה ארבעין זימנין, ודמי ליה - כמאן דמנחא בכיסיה.													⊙	עב.
מה אם פסח שמותר לשמו, כששינה את שמו - חייב, זבחים שהן אסורין לשמן, כששינה את שמן - אינו דין שיהא חייב	תנן, אמר רבי אליעזר:												⋈	עב.

disputants- חולקים **statement- מימרא**
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
story- מעשה **O**
key-מקרא:

challenge- קושיא
 ^ **question- שאלה**
answer- תירוץ!
proof- ראיה

Talmud Navigator

פסחים-אלו דברים	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
ואם איתא - הא לא דמי: דרישא בעוקר וסיפא בטועה									ז			עב.	
לרבי אליעזר לא שני ליה.									!			עב.	
לרבי יהושע דשני ליה, לישני ליה הכי								ז				עב.	
לדידי לא דמי, רישא בעוקר וסיפא בטועה. לדידך - לא אם אמרת בפסח ששינה את שמו לדבר האסור, תאמר בזבחים ששינה את שמו לדבר המותר.	הכי קאמר ליה: [רבי יהושע]								!		◇	עב.	
אימורי ציבור יוכיחו, שהן מותרין לשמן והשוחט לשמן חייב.	אמר ליה רבי אליעזר:										◇	< עב.	
לא אם אמרת באימורי ציבור - שכן יש להן קצבה, תאמר בפסח - שאין לו קצבה.	אמר לו רבי יהושע:										!	< עב.	
למימרא דכל היכא דאית ליה קצבה מחייב רבי יהושע? והרי תינוקות דיש להן קצבה									ז			עב.	
מי שהיו לו שני תינוקות, אחד למולו אחר השבת ואחד למולו בשבת. ושכח ומל את של אחר השבת בשבת - חייב.	ותנן:								ז		◇	עב.	
אחד למולו בערב שבת ואחד למול בשבת, ושכח ומל את של ערב שבת בשבת - רבי אליעזר מחייב חטאת	[רבי אליעזר]								ז		◇	עב.	
פוטך	רבי יהושע:								ז		◇	עב.	
הכא במאי עסקינן - כגון שקדם ומל את של ערב שבת בשבת, דאיכא הך דשבת דטרודי ביה. הכא - כגון שקדם ושחטינהו לאימורי ציבור ברישא.	רבי אמי:										!	◇	עב.
אף השוחט לשם אימורי ציבור פטור.	אי הכי, רבי מאיר:								ז		◇	עב.	
אף על גב דקדים ושחטינהו לאימורי ציבור ברישא?									ז			עב.	
לא נחלקו רבי אליעזר ורבי יהושע על שהיו לו שני תינוקות, אחד למול ערב שבת ואחד למול בשבת ושכח ומל את של ערב שבת בשבת - דחייב. על מה נחלקו - על שהיו לו שני תינוקות, אחד למול אחר השבת ואחד למול בשבת, ושכח ומל את של אחר השבת בשבת, דרבי אליעזר מחייב חטאת ורבי יהושע ותסברא? מה התם דלא עביד מצוה - פטר רבי יהושע, היכא דקא עביד מצוה מחייב?	והתניא, רבי חייא מאבל ערב אמר רבי מאיר:								ז		◇	עב.	
רישא כגון שקדם ומל של שבת בערב שבת, שלא נתנה שבת לדחות. וסיפא נתנה שבת לדחות אצלו.	אמרי דבי רבי ינאי:								ז		!	◇	עב.
הכא - הרי נתנה שבת לדחות אצל קרבן ציבור.											!	◇	עב:
הכא נמי הרי נתנה שבת לדחות אצל תינוקות דעלמא	רב אשי לרב כהנא:								ז			עב:	
לגבי דהאי גברא מיהת לא איתיהיב.	אמר ליה: [רב כהנא]										!	עב:	
ושאר כל הזבחים ששחטן לשום פסח אם אינו ראויין חייב ואם ראויין רבי אליעזר מחייב חטאת	[רבי אליעזר]										◇	◇	< עב:
פוטך.	רבי יהושע:										◇	◇	< עב:
מאן תנא דשני ליה בין ראויין לשאינן ראויין?											^	עב:	
רבי שמעון היא.											!	עב:	
אחד הזבחים הראויין ואחד זבחים שאינן ראויין, וכן השוחט לשם אימורי ציבור - פטור, דברי רבי מאיר.	דתניא: [רבי מאיר]										!	◇	עב:
לא נחלקו רבי אליעזר ורבי יהושע על שאינן ראויין שחייב, על מה נחלקו - על הראויין. שרבי אליעזר מחייב חטאת, ורבי יהושע פטור.	רבי שמעון:										!	◇	עב:
פוטך היה רבי מאיר אפילו עגל של זבחי שלמים ששחטו לשום הפסח.	רב ביבי אמר רבי אלעזר:											◇	עב:
מזדה היה רבי מאיר בבעלי מומין	רבי זירא לרב ביבי: והאמר רבי יוחנן:										ז		עב:
בבעלי מומין - לא טריד בהו, והאי - טריד ביה.	אמר ליה: [רב ביבי]										!	◇	עב:

Talmud Navigator

<p> ■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof </p> <p> ◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story </p>		מקרא-key:									
פסחים-אלו דברים		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מימרא	מאן דאמר										
חולין לשום פסח מאי לי אמר רבי מאיר?	בעא מיניה רבא מרב נחמן:									א	
פוטריה רבי מאיר אפילו חולין לשום פסח.	אמר ליה: [רב נחמן]									!	◊
מודה היה רבי מאיר בבעלי מומין	והא אמר רבי יוחנן:									ז	
בעלי מומין לא מיהלפי, הני - מיהלפי.										!	◊
וטעמא דרבי מאיר משום איחלופי ולא איחלופי?										ז	
פוטריה רבי מאיר אפילו עגל של זבחי שלמים ששחטו לשום הפסח.	והאמר רב ביבי אמר רבי אלעזר:									ז	◊
אלמא: טעמא דרבי מאיר משום דטריד										ז	
אף על גב דלא מחלף, מחלף אף על גב דלא טריד. לאפוקי בעלי מומין, דלא איחלופי מחלף ולא מטריד טריד.	אמר ליה: [רב נחמן]									!	◊
יתיב רבי זורא ורבי שמואל בר רב יצחק אקילעא דרבי שמואל בר רב יצחק, ויתבי וקא אמרי.											◊
נתחלף לו שפוד של נותר בשפוד של צלי ואכלו - חייב.	אמר רבי שמעון בן לקיש:										■
אשתו נדה בעל - חייב, יבמתו נדה בעל - פטור.	ורבי יוחנן אמר:										■
כל שכן בההיא דמחייב, דלא עשה מצוה.	איכא דאמרי:									◆	■
בההיא פטור. מאי טעמא? התם הוא דהוה ליה לשיולי, אבל הכא דלא הוה ליה לשיולי - לא.	אית דאמרי:									◆	■
ורבי יוחנן, מאי שנא יבמתו - דקא עביד מצוה, אשתו נמי קא עביד מצוה											ז
באשתו מעוברת.										!	◊
והא איכא שמחת עונה										ז	
שלא בשעת עונתה.										!	◊
חייב אדם לשמח אשתו בדבר מצוה	והאמר רבא:									ז	◊
סמוך לווסתה.										!	◊
אי הכי, אפילו יבמתו נמי?										ז	
יבמתו בזיו מינה, אשתו לא בזיו מינה.										!	◊
ורבי יוחנן כמאן?											א
אילימא כרבי יוסי										!	
יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת, ושכח והוציא את הלולב לרשות הרבים - פטור, מפני שהוציא ברשות.	דתנן, רבי יוסי									!	◊
דילמא שאני התם דזמנו בהול.										ז	
ואלא רבי יהושע דזבחים										!	◊
דילמא התם נמי זמנו בהול.										ז	
ואלא כרבי יהושע דתינוקות										!	◊
התם נמי זמנו בהול.										ז	◊

disputants- חולקים- statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment
 O מעשה- story

מקרא- key:

Talmud Navigator

פסחים-אלו דברים	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואלא כרבי יהושע דתרומה											!		
היה אוכל בתרומה ונודע שהוא בן גרושה או בן חלוצה, רבי אליעזר מחייב קרן וחומש פוטר	דתנן: [רבי אליעזר]	רבי יהושע									!	◆	◇
דילמא כדרב ביבי בר אבוי.											ז		
בתרומה בערב הפסח, דזמנה בהול.	דאמר רב ביבי בר אבוי:										ז	■	◇
אי נמי: שאני תרומה דאיכרי עבודה, ועבודה רחמנא אכשר.											ז		◇
היה עומד ומקריב ונודע שהוא בן גרושה או בן חלוצה - כל הקרבנות כולן שהקריב על גבי המזבח פסולין מכשיר.	דתנן: [ת"ק]	רבי יהושע:									ז	◆	◇
מאי טעמא דרבי יהושע - דכתיב (דברים ל"ג) ברך ה' חילו ופעל ידיו תרצה.	ואמרינן:										ז	■	
ותרומה היכא איכרי עבודה											ז		
מעשה ברבי טרפון שלא בא אמש לבית המדרש. לשחרית מצאו רבן גמליאל, אמר לו: מפני מה לא באת אמש לבית המדרש? אמר לו: עבודה עבדתי. אמר לו: כל דבריך אינן אלא דברי תימה, וכי עבודה בזמן הזה מניין? - אמר לו: הרי הוא אומר (במדבר יח) עבדת מתנה אתן את כהנתכם והזור הקרב יומת - עשו אכילת תרומה בגבולין כעבודת בית המקדש.	דתניא:										ז	■	◇
שחטו שלא לאוכליו.													■
פשיטא, כיון דהתם פסול הכא חייב													ז
משום דתנא סיפא פטור - תנא רישא חייב.													!
והא נמי פשיטא - משום דהתם כשר הכא פטור													ז
אלא: אידי דתנא שחטו שלא לשמו בשבת, תנא נמי שלא לאוכליו.													!
והיא גופא למה לי?													ז
משום דקבעי לאיפלוגי רבי אליעזר ורבי יהושע.													!
רב הונא בר חיננא לבריה: כי אזלת לקמיה דרבי זריקא בעי מיניה: לדברי האומר מקלקל בחבורה פטור													ז
שחטו שלא לאוכליו חייב.	[תנן]												■
מה תיקון?													ז
תיקון, אם עלו - לא ירדו.	[רבי זריקא]												!
שחטו ונמצא בעל מום - חייב.	[תנן]												■
מה תיקון?													ז
תיקון בדוקין שבעין, ואליבא דרבי עקיבא	[רבי זריקא]												!
אם עלו - לא ירדו.	דאמר: [רבי עקיבא]												■
שחטו ונמצא טריפה בסתר - פטור	[תנן]												■
הא בגלוי - חייב.													ז

Talmud Navigator

<p> ■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof </p> <p> ◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story </p> <p>מקרא-key:</p> <th colspan="10">א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</th>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
פסחים-אלו דברים	מימרא	מאן דאמר									
מה תיקן?										ז	עג.
תיקן להוציא מידי נבילה.		[רבי זריקא]								ז	עג.
השוחט חטאת בשבת בחוץ לעבודה זרה - חייב עליה שלש חטאות		מתקוף לה רבינא: הא דתניא:								ז	עג.
מה תיקן?										ז	עג.
שמוציאו מידי אבר מן החי.		רב עוריא:								ז	עג.
שחטו ונודע וכו'.										ז	עג.
אשם שניתק לרעיה ושחטו סתם - כשר לעולה.		רב הונא אמר רב:								ז	עג.
לא בעי עקירה.		אלמא קסבר: [רב]								ז	עג.
אי הכי, כי לא ניתק נמי										ז	עג.
גזירה לאחר כפרה אטו לפני כפרה.										ז	עג.
ומנא תימרא										ז	עג.
אשם שמתו בעליו או שנתכפרו בעליו - ירעה עד שיסתאב, וימכר ויפלו דמיו לנדבה.		דתני: [ת"ק]								ז	עג.
ימות.		רבי אליעזר:								ז	עג.
ימכר, ויביא בדמיו עולה.		רבי יהושע:								ז	עג.
בדמיו - אין, אבל גופו - לא, דגזר לאחר כפרה אטו לפני כפרה, שמע מינה.										ז	עג.
שחטו ונודע שמשכו בעלים את ידם וכו'		איתיביה רב חסדא לרב הונא:								ז	עג.
בחול כי האי גונא - ישרף מיד.		ותני עלה:								ז	עג.
אי אמרת בשלמא בעי עקירה - האי פסח הוא, וכיון דלית ליה בעלים - הוה ליה פסולו בגופו, אמטו להכי ישרף מיד. אלא אי אמרת לא בעי עקירה - מרישא הוה ליה שלמים. פסולו משום מאי - משום דבר אחר, דקא שחיט ליה אחר תמיד של בין הערבים, עיבור צורה בעי										ז	עג.
זה הכלל: כל שפסולו בגופו - ישרף מיד, בדם ובבעלים - תעובר צורתו, ויצא לבית השריפה.		דתניא:								ז	עג.
אלא: לא תימא שחטו סתם כשר לשום עולה, אלא אימא: שחטו לשום עולה - כשר.										ז	עג.
אלמא: בעי עקירה.										ז	עג.
נזרקה מפי חבורה ואמרי כגון שהיו בעלים טמאי מתים ונדחין לפסח שני.		ולרבי חייא בר גמדה דאמר:								ז	עג.
האי הוא דבעי עקירה, הא בעלמא לא בעי עקירה, מאי איכא למימר?										ז	עג.
הכא במאי עסקינן - כגון שהפרישו קודם חצות, ומתו בעלים אחר חצות, דהוה ליה נראה ונדחה. וכל הנראה ונדחה - שוב אינו חוזר ונראה.		אלא אמר רב הונא בריה דרב יהושע:								ז	עג.
מידי הוא טעמא אלא לרב,										ז	עג.
בעלי חיים אינם נדחים		הא אמר רב:								ז	עג.
הא מני - רבי אליעזר היא		אלא אמר רב פפא:								ז	עג.
וכן השוחט אחרים לשם פסח פסול, דהוה ליה פסולו בגופו.		דאמר: [רבי אליעזר]								ז	עג.

Talmud Navigator

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◇ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-story מעשה O מקרא-key: </p>	<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא † question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>
---	---

פסחים-אלו דברים	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואי רבי אליעזר היא - חטאת נמי מחייב, דהא לית ליה לרבי אליעזר טועה בדבר מצוה פטור									ז				עג:
הא מני - יוסף בן חונאי היא.	אלא תרגמא רב יוסף בריה דרב סלא חסידא קמיה דרב פפא:								!				עג:
הנשחטים לשם פסח ולשם חטאת - פסולים.	דתנן, יוסף בן חונאי:								!				עג:
אלמא: פסולו בגופו היא, ומשום הכי ישרף מיד, ובפטורי סבר לה כרבי יהושע.									!				עג:
רב דאמר כרבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה.	רב אשי:								!				עג:
אם יש שהות ביום לידע אם משכו בעלים את ידיהם, או שמתו או שנטמאו - חייב, ותעובר צורתו ויוצא לבית השריפה.	דתניא, רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה:								!				עג:
מאי טעמא - לאו משום דלא בעי עקירה?									!				עג:
ממאי? דילמא משום דסבר לה כתנא דבי רבה בר אבוה.									ז				עג:
אפילו פיגול נמי בעי עיבור צורה, דיליף עון עון מנותר.	דאמר: [תנא דבי רבה בר אבוה]								ז				עג:
דאי לא תימא הכי - נטמאו בעלים מאי איכא למימר? הא ודאי בעי עקירה									ז				עג:
כגון שהיו בעלים טמאי מת, ונדחו לפסח שני.	דאמר רבי חייא בר גמלא, נזרקה מפי חבורה:								ז				עג:
אלא מהוורתא כדשני מעיקרא: יוסף בן חונאי היא.									!				עג:
הדרן עלך אלו דברים													עג:

Talmud Navigator

■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof
 ◆ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 ■ מקרא-key

פסחים-אלו דברים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ	ג	<
מימרא															
כיצד צולין את הפסח? מביאין שפוד של רמון ותוחבו לתוך פיו עד בית נקובתו, ונותן את כרעיו ואת בני מעיו לתוכו, דברי רבי יוסי הגלילי.	[ת"ק]												◆	◇	
כמין בישול הוא זה, אלא תולין הוצה לו.	רבי עקיבא:												◆	◇	
אין צולין את הפסח לא על השפוד ולא על האסכלא.													■	◇	
מעשה ברבן גמליאל שאמר לטבי עבדו צא וצלה לנו את הפסח על האסכלא.	רבי צדוק:												○	◇	
וניתי של מתכת													⚡	◇	
אידי דחם מקצתו חם כולו, וקמטוי מחמת השפוד. ורחמנא אמר (שמות יב) צלי אש ולא צלי מחמת דבר אחר.													!	◇	
וניתי של דקל													⚡	◇	
אידי דאית ליה שיבי מפיך מיא, והוי כמבושל.													!	◇	
וניתי של תאנה													⚡	◇	
אידי דמחלחל מפיך מיא, והוה ליה כמבושל.													!	◇	
וניתי של אלון של חרוב ושל שקמה													⚡	◇	
אידי דאית ביה קיטרי מפיך מיא.													!	◇	
של רמון נמי אית ביה קיטרי													⚡	◇	
שיעי קיטרי.													!	◇	
ואיבעית אימא: בנבנא בר שתא, דלית ביה קיטרי.													!	◇	
והא איכא בי פסקיה													⚡	◇	
דמפיך לבי פסקיה לבר.													!	◇	
מתניתין דלא כרבי יהודה.													■	◇	
כשם ששפוד של עץ אינו נשרף, כך שפוד של מתכת אינו מרתח.	דתניא, רבי יהודה:												◆	◇	
זה - חם מקצתו חם כולו, וזה - חם מקצתו אינו חם כולו.	אמרו לו:												◆	◇	
ונותן את כרעיו וכו'.													■	◇	
קוריהו תוך תוך	תניא: רבי ישמעאל:												■	◇	
קוריהו גדי מקולס.	רבי טרפון:												■	◇	
איזהו גדי מקולס דאסור לאכול בלילי פסח בזמן הזה - כל שצאלאו כולו כאחד. נחתך ממנו אבר, נשלק ממנו אבר - אין זה גדי מקולס.	תנו רבנן:												■	◇	
השתא יש לומר נחתך ממנו אבר, דאף על גב דקא מטוי ליה בהדיא אמרת לא, נשלק מיבעיא?													⚡	◇	
ששלקו במחזבר.													!	◇	
האי מולייתא שריא.	רבה:												■	◇	
והא קא בלע דמא	אמר ליה אביי:												⚡	◇	
כבולעה כך פולטה.	אמר ליה: [רבה]												!	◇	

Talmud Navigator

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:		■ מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
פסחים-אלו דברים	מימרא	מאן דאמר													
אחתיה אגומרי - פליגי רב אחא ורבינא:															עד:
אסר		חד: [רב אחא/רבינא]													עד:
שרי		וחד: [רב אחא/רבינא]													עד:
מאן דאסר - מצמית צמית															עד:
ומאן דשרי - מישאב שאיב.															עד:
והלכתא: מישאב שאיב.															עד:
האי אומצא דאסמיק חלייה - אסיר, לא אסמיק חלייה - שרי.															עד:
אפילו לא אסמיק נמי, חלייה אסיר. אי אפשר דלית בה שורייקי דמא.		רבינא:													עד:
אבא מגמע ליה גמועי.		מר בר אמיר לרב אשי:													עד:
רב אשי גופיה מגמע ליה גמועי.		איכא דאמרי:													עד:
אבא, האי חלא דחליט ביה חדא זימנא - תו לא תאני חליט ביה.		מר בר אמיר לרב אשי:													עד:
מאי שנא מחלא מתמאה דחלטינן ביה?															עד:
התם איתיה לקיוהא דפירא בעיניה, הכא - ליתא לקיוהא דפירא בעיניה.															עד:
אין צולין את הפסח וכו'.															עה.
מעשה לסתור?															עה.
חסורי מיחסרא והכי קתני: ואם אסקלא מנוקבת - מותר.															עה.
מעשה ברבן גמליאל שאמר לטבי עבדו צא וצלה לנו את הפסח על האסקלא מנוקבת.		ואמר רבי צדוק:													עה.
תנור שהסיקו בקליפי ערלה, וגרפו ואפה בו את הפת, לדברי האוסר מהו?		בעא מיניה רב חיננא בר אידי מרב אדא בר אהבה:													עה.
הפת מותרת.		אמר ליה: [רב אדא בר אהבה]													עה.
תנור שהסיקו, וגרפו וצלה בו את הפסח - אין זה צלי אש, שנאמר (שמות יב) צלי אש שתי פעמים.		אמר ליה, והאמר רב חיננא סבא אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן:													עה.
טעמא - דגלי רחמנא צלי אש שתי פעמים. הא לא גלי רחמנא - הוי אמינא צלי אש הוא															עה.
גלי רחמנא התם, וילפינן מינה.		אמר ליה: [רב אדא בר אהבה]													עה.
ואי בעית אימא: התם טעמא - דכתב רחמנא צלי אש שתי פעמים, הא לא כתב רחמנא צלי אש שתי פעמים - הוה אמינא: אאש קפיד רחמנא, ואפילו גרפו נמי צלי אש הוא. אבל הכא - אעצים דאיסורא קא קפיד רחמנא, והא ליתנהו.															עה.
חתכו ונתנו על גבי גחלים. רבי אומר: אומר אני שזה צלי אש.		תנו רבנן: [רבי]													עה.
מי אמר רבי גחלים אש נינהו		רמי ליה רב אחדבוי בר אמי לרב חסדא:													עה.
(ויקרא יג) מכות אש, אין לי אלא שנכוה באש, נכוה בגחלת, ברמץ, בסיד רותח, בגפסס רותח וכל דבר הבא מן האור, לאיתויי חמי האור, מניין? תלמוד לומר מכוה מכוה ריבה.		ורמינהו:													עה.
טעמא דרבי רחמנא מכוה מכוה, הא לא רבי רחמנא מכוה מכוה - גחלים לאו אש נינהו															עה.
גחלת של עץ לא איצטריך קרא לרבוויי. כי איצטריך קרא - לגחלת של מתכת.		אמר ליה: [רב חסדא]													עה.

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

פסחים-אלו דברים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
וגחלים של מתכת לאו אש הוא? והא גבי בת כהן, דכתיב (ויקרא כא) באש תשרף												◊	עה.
פתילה של אבר היו עושין לה	ואמר רב מתנה:											⚡	עה.
שאני התם, דאמר קרא תשרף תשרף לרבות כל שריפות הבאות מן האש, וכל שכן אש עצמה.												!	עה.
ונקיף לה חבילי זמורות ונקלה												⚡	עה.
אתיא שריפה שריפה מבני אהרן, מה להלן - שריפת נשמה וגוף קיים, אף כאן שריפת נשמה וגוף קיים.												!	עה.
ונעביד לה חמי האור												⚡	עה.
משום דרב נחמן.												!	עה.
אמר קרא (ויקרא יט) ואהבת לרעך כמוך - ברור לו מיתה יפה.	דאמר רב נחמן:											!	עה.
וכי מאחר דאיכא רב נחמן, גזירה שוה למה לי?												⚡	עה.
אי לא גזירה שוה - הוה אמינא: שריפת נשמה וגוף קיים - לאו שריפה היא. - ואי משום דרב נחמן - ניפוש לה חבילי זמורות טובא, כי היכי דתמות בעגלא, קא משמע לן.	אמרי:											!	עה.
ואלא באש למה לי?												⚡	עה.
לאפוקי אבר מעיקרו.												!	עה.
וכל היכא דכתיב באש תשרף לרבות כל שריפות הבאות מחמת אש הוא? והא גבי פרים הנשרפים, דכתיב בהו (ויקרא ד) ושרף אתו על עצים באש	רבי ירמיה רבבי זירא:											⚡	עה.
באש - ולא בסיד רותח, ולא בגפסיס רותח	ותניא:											⚡	עה.
הכי השתא התם כתיב באש, והדר תשרף - לרבות כל שריפות הבאות מחמת האש. הכא כתיב ושרף אתו על עצים באש - לבסוף אש, למימרא דאש - אין, מידי אחרינא - לא.	אמר ליה: [רבי זירא]											!	עה.
התם נמי כתיבא שריפה לבסוף, דכתיב (ויקרא ד) על שפך הדשן ישרף												⚡	עה.
ההוא ישרף מיבעי ליה	אמרי:											!	עה:
ישרף - אף על פי שאין שם דשן, ישרף - אף על פי שהצית האור ברובו.	לכדתניא:											!	עה:
כרוך ותני (ויקרא יג) מכות אש - אין לי אלא שנכה באש ובגחלת. נכוה ברמץ בסיד רותח ובגפסיס רותח, ובכל דבר הבא מחמת האור לאיתווי חמי האור - מניין? תלמוד לומר מכוה מכוה ריבה.	רבינא:											!	עה:
מי אמר רבי גחלים איקרו אש	רבא רמי:											⚡	עה:
גחלי יכול עוממות - תלמוד לומר אש. אי אש יכול שלהבת - תלמוד לומר גחלי. הא כיצד? מביא מן הלוחשות.	ורמינהי:											⚡	עה:
והא גופא קשיא: אמרת גחלי - יכול עוממות												⚡	עה:
אלמא: לוחשות אי ניהו.												⚡	עה:
אי אש יכול שלהבת - תלמוד לומר גחלי.	אימא סיפא:											⚡	עה:
אלמא: אפילו לוחשות, לאו אש ניהו												⚡	עה:
גחלי - יכול בין עוממות בין לוחשות - תלמוד לומר אש. אי אש - יכול שלהבת, תלמוד לומר גחלי. הא כיצד? מביא מן הלוחשות.	ואמר רב ששת, הכי קתני:											⚡	עה:
מכל מקום, גחלים לא איקרי אש, קשיא לרבי												⚡	עה:
תריץ הכי: גחלי - יכול עוממות ולא לוחשות - תלמוד לומר אש. אי אש, יכול רצה שלהבת יביא, רצה גחלת יביא - תלמוד לומר גחלי. הא כיצד? מביא מן הלוחשות.	אביי:											!	עה:
רצה - גחלת יביא, רצה - שלהבת יביא.	רבה:											!	עה:

<p>◆ חולקים-disputants</p> <p>◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>○ מעשה-story</p> <p>■ מרא-מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראייה-proof</p>
---	---

Talmud Navigator

פסחים-אלו דברים	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	ק	ל	מ	נ	ס	ע	פ	צ	ק	ר	ש	ת
שלהבת בלא גחלת היכי משכחת לה										ז									עו:						
כגון דשפייה למנא משחא, ואתלי ביה נורא.										!									עו:						
ההוא למה לי קרא למעוטי? השתא לפני מלך בשר ודם אין עושין כן, לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא לא כל שכן?										ז									עו:						
תריץ הכי: גחלי - יכול עוממות ולא לוחשות, תלמוד לומר אש. אי אש - יכול יביא מחצה גחלת ומחצת שלהבת. אדעייל לגואי הוי כוליה גחלת. תלמוד לומר (ויקרא טז) ולקח מלא המחטה גחלי אש מעל המזבח - משעת לקיחה ניהוי גחלים.	אלא אמר רבא:																		עו:						
אוממות או עוממות?	איבעיא להו:																		עו:						
(יחזקאל לא) ארזים לא עממהו בגן אלהים.	רבי יצחק:																		עו:						
נגע בחרסו של תנור - יקלוף את מקומו.																			עו:						
נטף מרוטבו על החרס וחזר אליו - יטול את מקומו.																			עו:						
נטף מרוטבו על הסולת - יקמוץ את מקומו.																			עו:						
סכו בשמן תרומה, אם חבורת כהנים - יאכלו, אם של ישראל, אם חי הוא - ידיחנו, ואם צלי הוא - יקלוף את החיצון.																			עו:						
סכו בשמן של מעשר שני - לא יעשנו דמים על בני חבורה, שאין מוכרין מעשר שני בירושלים.																			עו:						
חם לתוך חם - דברי הכל - אסור.	איתמר: [דברי הכל]																		עו:						
צונן לתוך צונן - דברי הכל מותר.	[דברי הכל]																		עו:						
חם לתוך צונן, וצונן לתוך חם רב אמר: עילאה גבר	[רב]																		עו:						
תתאה גבר.	שמואל:																		עו:						
נטף מרוטבו על החרס וחזר אליו - יטול את מקומו.	תנן:																		עו:						
קא סלקא דעתך בחרס צוננת.																			עו:						
בשלמא לרב דאמר עילאה גבר - משום הכי יטול את מקומו, דאזל רוטב מרתח ליה לחרס, והדר חרס מרתח ליה לרוטב. וכי הדר רוטב אפסח - קא מטוי פסח מחמת חמימותא דחרס, ורחמנא אמר (שמות יב) צלי אש - ולא צלי מחמת דבר אחר. אלא לשמואל דאמר תתאה גבר, חרס כיון דצונן הוא - אקורי מיקר ליה לרוטב, אמאי יטול את מקומו?																			עו:						
בסולת רותחת	כדאמר רבי ירמיה אמר שמואל:																		עו:						
הכא נמי: בחרס רותח.																			עו:						
נטף מרוטבו על הסולת - יקמוץ את מקומו.	תנן:																		עו:						
קא סלקא דעתך בסולת צוננת.																			עו:						
בשלמא לרב, דאמר עילאה גבר - משום הכי יקמוץ את מקומו, דמרתח לה לסולת דהדר הודרניה, והדרא סולת ומרתחא ליה לדידיה, וקא מטוי רוטב מחמת חמימותא דסולת, ורחמנא אמר צלי אש - ולא צלי מחמת דבר אחר. אלא לשמואל, דאמר תתאה גבר סולת כיון דצוננת היא - אקורי קא מיקר ליה למה לי יקמוץ את מקומו?																			עו:						
בסולת רותחת.	רבי ירמיה אמר שמואל:																		עו:						
סכו בשמן של תרומה, אם חבורת כהנים - יאכלו. אם של ישראל, אם חי הוא - ידיחנו, אם צלי הוא - יקלוף את החיצון.	תנן:																		עו:						
בשלמא לרב דאמר עילאה גבר - אמטו להכי סגי ליה בקליפה, משום דעילאה צונן הוא. אלא לשמואל, דאמר תתאה גבר כיון דחם הוא - מבלע בלע, אמאי סגי ליה בקליפה? ניתסר לגמר?																			עו:						
שאני סיכה, דמשהו בעלמא הוא דעבידא.																			עו:						

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

פסחים-אלו דברים	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	עו.
חם לתוך חם - אסור, וכן צונן שנתן לתוך חם - אסור.		תניא כוותיה דשמואל:												עו.
חם לתוך צונן וצונן לתוך צונן - מדיח.														עו.
חם לתוך צונן מדיח. כיון דחם הוא, אדמיקר ליה אי אפשר דלא בלע פורתא, קליפה מיהא ניבעי														עו.
אלא אימא: חם לתוך צונן - קולף, צונן לתוך צונן - מדיח.														עו.
בשר רותח שנפל לתוך חלב רותח, וכן צונן שנפל לתוך חם - אסור.		תניא אידך:												עו.
חם לתוך צונן, וצונן לתוך צונן - מדיח.														עו.
חם לתוך צונן מדיח? כיון דחם הוא, אדמיקר ליה אי אפשר דלא בלע פורתא, קליפה מיהא ניבעי														עו.
אלא אימא: חם לתוך צונן - קולף, צונן לתוך צונן - מדיח.														עו.
צונן לתוך צונן מדיח.		אמר מר:												עו.
לא שנו אלא שלא מלחו, אבל מלחו - אסור.		רב הונא:												עו.
מליח הרי הוא כרותח, כבוש הרי הוא כמבושל.		דאמר שמואל:												עו.
הא דאמר שמואל מליח הרי הוא כרותח - לא אמרן אלא שלא נאכל מחמת מלחו, אבל נאכל מחמת מלחו - לא.		רבא:												עו.
ההוא בר גזולא דנפל לכדא דכמכא, שרייא רב חנינא בריה דרבא מפשרוניה.		[רב חנינא בריה דרבא מפשרוניה]												עו.
מאן חכים למישרא מילתא כי הא - אי לאו רב חנינא בריה דרבא מפשרוניה, דגברא רבה הוא. אמר לך: כי אמר שמואל מליח הרי הוא כרותח - שאין נאכל מחמת מלחו, האי נאכל מחמת מלחו.		רבא:												עו.
והני מילי - חו, אבל צלי - בעי קליפה.														עו.
ולא אמרן אלא דלית ביה פילי, אבל אית ביה פילי - אסור.														עו.
ואי מתובל בתבלי - אסור.														עו.
בשר שחוטטה שמן שצלאו עם בשר נבילה כחוש - אסור. מאי טעמא - מפטמי מהדדי.		רב:												עו:
אפילו בשר שחוטטה כחוש שצלאו עם בשר נבילה שמן - מותר. מאי טעמא - ריחא בעלמא הוא, וריחא לאו מילתא היא.		לוי:												עו:
עביד לוי עובדא בי ריש גלותא בגדי ודבר אחר.		[לוי]												עו:
אין צולין שני פסחים כאחד מפני התערובת.		מיתיבי:												עו:
מאי לאו תערובת טעמים, וקשיא ללון														עו:
לא, מפני תערובת גופין.														עו:
הכי נמי מסתברא														עו:
אפילו גדי וטלה.		מדקתני סיפא:												עו:
אי אמרת בשלמא מפני גופין - היינו דקתני אפילו גדי וטלה, אלא אי אמרת מפני תערובת טעמים מה לי גדי וטלה, מה לי גדי וגדי?														עו:
אלא מאי על כרחיך מפני תערובת גופין הוא דאסור, אבל תערובת טעמים - שרי. לימא תיהוי תיובתיה דרב														עו:
הכא במאי עסקינן - כגון שצלאו בשתי קדירות.		רבי ירמיה:												עו:
בשתי קדירות סלקא דעתך?														עו:

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment** ^ **קושיא-challenge**
story-מעשה O **תירוץ-answer** !
 ■ **ראיה-proof**

מקרא-key:

Talmud Navigator

פסחים-אלו דברים	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
אלא אימא: כעין שתי קדירות.												!	◇	עו:	
והכי קאמר: אין צולין שני פסחים כאחד מפני תערובת. מאי תערובת - תערובת טעמים. ואפילו כעין שתי קדירות דליכא תערובת טעמים - אסור משום תערובת גופין, ואפילו גדי וטלה.												!	◇	עו:	
כתנאי	רב מרי:												■	◇	עו:
הרודה פת חמה ונתנה על פי חבית יין של תרומה - רבי מאיר אוסר	[רבי מאיר]											◆	■	◇	עו:
מתיר	רבי יהודה:											◆	■	◇	עו:
מתיר בשל חטיין ואוסר בשל שעורים, מפני שהשעורים שואבות.	רבי יוסי:											◆	■	◇	עו:
מאי לאו תנאי היא													■		עו:
ריחא לאו מילתא היא	דמר סבר: [רבי יהודה]													■	עו:
ריחא מילתא היא?	ומר סבר: [רבי מאיר]													■	עו:
ללוי - ודאי תנאי היא. לרב, נימא תנאי היא, דכולי עלמא ריחא מילתא היא?													?	◇	עו:
בפת חמה וחבית פתוחה - דברי הכל אסור. בפת צוננת וחבית מגופה - דברי הכל מותר. לא נחלקו אלא בפת חמה וחבית חתומה, פת צוננת וחבית פתוחה.	לאו איתמר עלה דההיא, אמר רבה בר בר חנה אמר ריש לקיש:												!	◇	עו:
והא נמי, כפת חמה וחבית פתוחה דמיא.													!		עו:
פת שאפאה עם צלי בתנור - אסור לאכלה בכותחא.	תני רב כהנא בריה דרב חנינא סבא:													■	עו:
ההיא ביניתא דאיטווא בהדי בישרא - אסרה רבא מפרזיקיא למיכליה בכותחא.	[רבא מפרזיקיא]													■	עו:
אפילו במילחא נמי אסורה, משום דקשיא לריחא ולדבר אחר.	מר בר רב אשי:													■	עו:
המשה דברים באין בטומאה ואינן נאכלין בטומאה: העומר, ושתי הלחם, ולחם הפנים, וזבחי שלמי צבור, ושעירי ראשי חודשים.														■	עו:
הפסח שבא בטומאה - נאכל בטומאה, שלא בא מתחילתו אלא לאכילה.														■	עו:
המשה למעוטי מאי?														^	עו:
למעוטי חגיגת חמשה עשר, דסלקא דעתך אמינא: כיון דקרבן ציבור הוא, וקביעא ליה מועד - תדחי טומאה. - קא משמע לן: כיון דאית ליה תשלומין כל שבעה - לא דחיא שבת. ומדשבת לא דחיא - לא דחיא טומאה.														!	עו:
וניתני נמי שעירי הרגלים														?	עו:
הא תנא ליה זבחי שלמי צבור.														!	עו:
אי הכי, שעירי ראשי חודשים נמי לא ניתני, דהא תנא זבחי שלמי צבור														?	עו:
שעירי ראשי חודשים איצטריכא ליה. סלקא דעתך אמינא: הא לא כתיב בהו מועד - קא משמע לן דראש חדש איקרי מועד, כדאביי.	אמרי:													!	עו:
תמוז דהאי שתא מלווי מליוה, דכתיב (איכה א) קרא עלי מועד לשבר בחורי.	דאמר אביי:													!	עו:
למימרא דכולהו ממועד אתו, מנהני מילי?														^	עו:
(ויקרא כג) וידבר משה את מעדי ה', מה תלמוד לומר? לפי שלא למדנו אלא לתמיד ופסח שנאמר בהו במועדו, במועדו - ואפילו בשבת, במועדו - ואפילו בטומאה. שאר קרבנות ציבור מניין - שנאמר (במדבר כט) אלה תעשו לה' במועדיכם. מניין לרבות עומר והקרב עמו, שתי הלחם והקרב עמם - תלמוד לומר וידבר משה את מעדי ה' אל בני ישראל הכתוב קבעו מועד אחד לכולן.	דתנו רבנן:													!	עו:
וכל הני למה ליי?														?	עו:
צריכי דאי כתב רחמנא תמיד, הוה אמינא: תמיד - שכן תדיר וכליל, אבל פסח - לא, קא משמע לן.														!	עו:

מקרא- key: ◊ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
---	--

Talmud Navigator

פסחים-אלו דברים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואי כתב רחמנא פסח - פסח שהוא עגוש כרת, אבל תמיד דאין עגוש כרת - אימא לא, קא משמע לן.												!
ואי כתב רחמנא הני תרתי - הוה אמינא: הני הוא יש בהן צד חמור: תמיד תדיר וכליל, פסח שהוא עגוש כרת, אבל שאר קרבנות ציבור - אימא לא, כתב רחמנא אלה תעשו לה' במועדיכם.												!
ואי כתב רחמנא אלה תעשו לה' במועדיכם, הוה אמינא: שאר קרבנות ציבור הבאין לכפר. אבל עומר ושתי הלחם דאין באין לכפר, אלא להתיר בעלמא ניהו - לא, קא משמע לן.												!
ואי כתב רחמנא עומר ושתי הלחם לחודיהו הוה אמינא: אדרבה, עומר ושתי הלחם דאלימי, דבאין להתיר, אבל הנך - לא, קא משמע לן.												!
דלכולי עלמא טומאה דחזיה היא בציבור, ובעיא ציץ לרצות, דליכא תנא דשמעת ליה דאמר טומאה הותרה בציבור אלא רבי יהודה.	סברוה:											◊
ציץ, בין שישנו על מצחו ובין שאינו על מצחו - מרצה, דברי רבי שמעון.	דתניא: [רבי שמעון]											◊
עודיהו על מצחו - מרצה, אין עודיהו על מצחו - אינו מרצה.	רבי יהודה:											◊
כהן גדול ביום הכפורים יוכיח, שאינו על מצחו ומרצה	אמר לו רבי שמעון:											◊
הנח ליום הכפורים, שטומאה הותרה בציבור.	אמר לו: [רבי יהודה]											!
מכלל דרבי שמעון סבר טומאה דחזיה היא בציבור.												◊
ודכולי עלמא אין הציץ מרצה על אכילות. דליכא תנא דשמעת ליה דאמר הציץ מרצה על אכילות אלא רבי אליעזר.												◊
הציץ מרצה על אכילות.	דתניא, רבי אליעזר:											◊
אין הציץ מרצה על אכילות.	רבי יוסי:											◊
נימא מתניתין דלא כרבי יהושע												◊
(דברים יב) ועשית עלתיך הבשר והדם, רבי יהושע אומר: אם אין דם - אין בשר, אם אין בשר - אין דם.	דתניא: [רבי יהושע]											◊
דם - אף על פי שאין בשר, שנאמר (דברים יב) ודם זבחיך ישפך. ומה אני מקיים ועשית עלתיך הבשר והדם - לומר לך: מה דם בזריקה - אף בשר בזריקה. הוי אומר: לול קטן יש בין כבש למזבח.	רבי אליעזר:											◊
ורבי יהושע נמי, הכתיב ודם זבחיך ישפך												◊
הא כתיב גביה והבשר תאכל.	אמר לך: [רבי יהושע]											!
והני תרי קראי למה לי?												◊
חד בעולה וחד בשלמים.												!
וצריכא, דאי כתב רחמנא בעולה - הוה אמינא: עולה היא דחמירא, שכן כליל. אבל שלמים דלא חמירי - אימא לא. ואי כתב רחמנא שלמים - הוה אמינא: אדרבה, דאית בהו שתי אכילות. אבל עולה דלית בה שתי אכילות - אימא לא, קא משמע לן.												!
ורבי אליעזר נמי, הכתיב והבשר תאכל												◊
ההוא מיבעי ליה שאין הבשר מותר באכילה עד שיורק הדם.	אמר לך: [רבי אליעזר]											!
אי הכי, אימא: כוליה להכי הוא דאתא, דם אף על פי שאין שם בשר מנלן?												◊
אם כן נכתוב רחמנא הבשר תאכל והדר ודם זבחיך ישפך, כדכתיב ברישא (דברים יב) ועשית עלתיך הבשר והדם. מאי שנא דאקדמיה לדם זבחיך - שמע מינה: דם - אף על פי שאין בשר, ושמע מינה: שאין הבשר מותר באכילה עד שיורק הדם.	אמר לך: [רבי אליעזר]											!
ורבי יהושע												◊
אין הבשר מותר באכילה עד שיורק הדם - קל וחומר הוא: ומה אימורין דכי ליתגהו לא מעכבי, כי איתגהו - מעכבי, דם - דכי ליתיה מעכב - כי איתיה לא כל שכן דמעכב	[רבי יהושע]											!
ורבי אליעזר												◊

Talmud Navigator

■ מימרא-statement
 ⚡ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof
 ◆ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story
 :מקרא-key

פסחים-אלו דברים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מילתא דאתיא בקל וחומר - טרח וכתב לה קרא.	[רבי אליעזר]	!						ז				◇
ורבי יהושע		ז										◇
כל היכא דאיכא למדרש - דרשנן.	[רבי יהושע]	!						ז				◇
השתא לימא מתניתין דלא כרבי יהושע, דכיון דאמר בעינן תרתי, וציץ אכילות לא מרצה - היכי אתי בטומאה?								ז				◇
אפילו תימא רבי יהושע.								!				◇
הציץ מרצה על העולין.	אלא קסבר רבי יהושע:							!				◇
הא תינח זבחים, דאיכא עולין. אלא עומר ושתי הלחם, דליכא עולין, מאי איכא למימר?								ז				◇
כי אמר רבי יהושע נמי דבעינן תרתי - בזבחים, במנחות לא אמר.	אמרי:							!				◇
ובמנחות לא אמר?								ז				◇
נטמא שיריה, אבדו שיריה - כמדת רבי אליעזר כשירה, כמדת רבי יהושע פסולה.	והתנן:							ז				◇
כמדת ולא כמדת, כמדת רבי יהושע - דבעינן תרתי, ולא כמדת רבי יהושע, דאילו רבי יהושע בזבחים אמר, במנחות לא אמר - ואילו האי תנא סבר אפילו במנחות.								!				◇
ומנו האי תנא דקאי כוותיה ומחמיר טפי מיניה?								ז				◇
רואה אני את דברי רבי אליעזר במנחות ובזבחים, ודברי רבי יהושע בזבחים ובמנחות.	ועוד, תניא, אמר רבי יוסי:	ז										◇
דברי רבי אליעזר בזבחים - שהיה אומר: דם אף על פי שאין שם בשר, ודברי רבי יהושע בזבחים, שהיה אומר: אם אין דם אין בשר, אם אין בשר אין דם.		ז										◇
דברי רבי אליעזר במנחות - שהיה אומר: קומץ אף על פי שאין שירים, דברי רבי יהושע במנחות - שהיה אומר: אם אין קומץ אין שירים, אם אין שירים אין קומץ.		ז										◇
הציץ מרצה על העולין ועל האכילות.	אלא, קסבר רבי יהושע:							!				◇
אי הכי אמאי כמדת רבי יהושע פסולה?								ז				◇
אאבוד ושרוף.								!				◇
אלא נטמא למאן קתני לרבי אליעזר - פשיטא השתא יש לומר אבוד ושרוף דליתנהו מכשירי רבי אליעזר נטמא דאיתיה מיבעיא? אלא פשיטא לרבי יהושע, וקתני פסולה.								ז				◇
כל זבחים שבתורה, בין שנטמא בשר וחלב קיים ובין שנטמא חלב ובשר קיים - זורק את הדם. אבל נטמאו תרומיהו - לא.	ועוד: תניא, רבי יהושע:							ז				◇
אין הציץ מרצה על העולין ולא על האכילות.	אלמא קסבר רבי יהושע:							ז				◇
אלא, לעולם רבי יהושע היא מתניתין, ולא קשיא: כאן - לכתחלה, כאן - דיעבד, כי אמר רבי יהושע - לכתחלה, דיעבד - לא.								!				◇
ומנא תימרא דשני ליה לרבי יהושע בין לכתחלה לדיעבד								ז				◇
נטמא בשר, או שנפסל, או שיצא חוץ לקלעים - רבי אליעזר אומר: יזרק	דתניא: [רבי אליעזר]							!				◇
לא יזרק.	רבי יהושע:							!				◇
שאם זרק - הורצה.	ומודה רבי יהושע:							!				◇
הדא - דפסולה דיעבד משמע, ועוד, חמשה דברים באין - לכתחלה משמע.								ז				◇
אלא לא קשיא כאן ביחיד כאן בציבור.								!				◇

עת.